

— Юнакъ си, Давидко, юнакъ си ти. Тазъ вълчица азъ я зная още отъ зимасъ. Още зимасъ я видѣхъ. Гледамъ на снѣга: три стѣпки и една рѣзка, три стѣпки и една рѣзка. . .

— Каква рѣзка? — попита Давидко.

— Тазъ вълчица куцаше тогазъ. Болниятъ ѝ кракъ не можеше да стѣпи, а само придрасква снѣга.

— Тя и сега понакуцва, — каза Давидко.

— Азъ я видѣхъ какъ понакуцва.

Давидко нарами вулията си, взе кривака си и излѣзе.

— Та ти се оглеждай, оглеждай се! — викна следъ него Петъръ овчаря.

Давидко се надсмиваше на Петра овчаря, но като останѣше самъ въ къра, особено когато нѣмаше месечина и биваше тъмно, той често си спомняше за вълка. Тогазъ той събираше стадото си нагжсто, звънцигѣ зазвѣняваха високо, овцегѣ вѣрвѣха отпреде му като войска. Давидко викаше съ високъ гласъ кучетата си, както правятъ овчаригѣ, и безъ да има нужда стреляше съ револвера си.

Тия дни овчаригѣ говорѣха само за вълчицата и всѣки разказа, каквото знаеше. Излѣзе, че вълчицата бѣше останала отъ оная глутница, която бѣше се появила тая зима надолу по селата. Тогазъ по едно време бѣше станало опасно да се излѣзе на пѣтъ, защото въ глутницата една вълчица се бѣсуваше